

Z DENÍKU OBCHODNÍHO CESTUJÍCÍHO

v úctě tvůrcům Československé filmové vlny 60. let

Přijíždím do města, jehož lokální urozenost nemohu natočit telefonem, nosí se v černé a bílé a patří jí formát filmu.

Stačí, když kolem ženy projdu – co úsměv, to hned smítko na celuloidu, přesto ji беру za ruku a vykopávám zadní dveře místního kina, které je od revoluce zavřené.

Až položím ji před plátno a vyhrnu svetřík, dvě ňadra propálí šero sálu. Ještě dříve však uhýbám hlavou, probíhá tuze hořlavý okamžik

a já bych si někde doma (bude-li někdy dům), tuto vzpomínku rád přehrál v křesle s nohou přes nohu, nikoli s rumem přes rum, jak skácenému děje se mi po návratech do hotelových pokojů, když dřevotřískou z hrany stolku podřezat si osud dost dobře nelze.

Vůbec mi nerozumíš, ani tomu, co jsem ti udělal. Ale jak bys také mohla, jsem Švéd, asi ten poslední, který táhne krajem, a ten už nemá si co brát,

takže tě doprovodím domů (je-li někde dům) a odjedu z města, jehož lokální urozenost nosí se v černé a bílé, ostatně já a ty jsme nepředvedli méně, ani však víc.

Vizte jaro, jinde pohazujíc injekční jehly zamilovanosti, jak překračuje faktum špinavého sněhu, sledujte to, zapečte tu scénu reflektory při vrnění kamer,

a my zase za rok, miláčku, na stejném místě.